

րական տեսակէտով նկատելի գրուած քննիւր, որոնց մէջ կ'իմանանք նաեւ քանի մը կանոնադատական յօդուածները, որոնք ուսումնասիրական ձգտումով են գրուած։ Մասնաւորապէս ուշադրութեան արժանի են ստացուած հարցումներու տրուած պատասխանները, իբրեւ լուսարանութիւն ինչ ինչ եկեղեցական կամ կրօնական խնդիրներու։ Հետաքրքրական են այդ հատուածիկները, ոչ միայն իբրեւ պատկեր ժողովրդական հետաքրքրութեան, այլ նաեւ ցու-

ցանիչ խմբագրին լրբոնումներուն և տեսակէտներուն՝ եկեղեցագիտական մանր ուսմանց այդ մարզին մէջ։

Կ'արժէ որ մէկ նայուածքով մը անցած չըլլանք բուն իր գրչէն եղած այդ յօդուածներուն, խմբագրական ուսումնասիրութիւններուն և նօթերուն առջեւն, զի մտածողը, յաճախ, իր գործերէն աւելի՝ այդպիսի գրութեանց մէջ կը ճանչցուի։

(Շարունակելի)

(11)

Գ.

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

Մ Ա Ր Թ Ա Ե Ի Մ Ա Ր Ի Ա Մ

Երկու փոքրէր. Մարթա ունէր շագանակի գոյն մազեր,
Պաշտառայուի Մարիամը, փոքրը, վարդագեղ, խաբսեաւ էր.
Ու Անիկա, որ աւելարհի պիտի կսակէր սէր անճուն,
Էր Առաջնորդը ապահով այդ վարանոս սիրտուն։

Մարթա, քէեւ քիչ մը գոռոզ, փրունիմ ինքն էր տունին.
Ձե՞ որ հոգերն ու խընամքներն իշխանութիւն կը ծընին.
Միւսը, որուն ծառայութիւնն ամէն նեղ էր մեծիւրէր,
Իր առսընիմ յարկին ներքեւ օտարական մը կը քուէր։

Արդ, Մարթա, օր մը, երբ Յիսուսը ընդունած էր տունն իր,
Մարիամ, նըսած՝ Վարդապետին եռլ, կ'ուկնընդէր մըսաղիւր.
Ու խօսեռովը, զորս ինքն նոյն իսկ երկաւել կը ջանար,
Իր պարզուկ միտքը կը կազմէր ուշադրութեամբ անըսպառ։

— «Ըսէ՛ ինձ, Տէր, կը կարծե՞ս թէ ապականուած է հոգիս.
Քու կորսուած ոչխարն է ան... Թէ այդպէս է՝ վա՛յ սրբիս»,
Կը քօթափեմ ես զայն ինձմէ, կուսամ քեզի. տա՛ր դուն զայն»։
Ու միևնչեւ վերջը կը խըմէր լըսած խօսերը, անձայն։

Կը մըմըռայ անդին Մարթա, ու դէմքն է փչ մը մըթին.
Կը նախանձի, երբ կ'ուզէ փոյն աշխատեանն իր բաժինն.
Տանհրուհի, բայց վերջապէս կը ցամառ դոյզըն բանէ.
Պնակներն՝ որոնց յնձ գիտէ թիւը, շարունակ կը համէ:

— «Ա՛խ, Վարդապետ, կ'ըսէ Մարիամ, կը խօսիս ի՞նչպէս անոյժ,
Մեսափ հագած շուշաններուն, աղաւնիին վրայ ինքնոյժ.
Ըսէ՛ ինձ, հոն պիտի ըլլա՞ս, գերեզմաններն երբ բացուին.
Երբ քեզ տեսնեմ ես այն ասեմ, պիտի չվախմամ բընալին»:

Օր մ'իր աչքերը ուղղելով դէպի խարտաւն իր կըրստը,
Սիրուն խօսքէ ախորժելէն սրտնեղ՝ այն միւսը կ'ըսէր.
«Ձեռ աշխատիր դուն երբեք, մինչ ես կը գործեմ օրն ի բուն.
«Բայց ժամանակն է որ ալ գաս ինձ վընարել պարտքդ դուն»:

— «Եկո՛ւր, մըսիկ ընել իրեն պէս, եւ փչ մը հանգիստ ա՛ռ»,
— «Պատուիրէ՛իր, կըրկնեց Մարթա, որ ա՛ն ինձի օգնել գար»:
Բարկութենէն դէմքը զընդոյն երեւոյթ մը առած էր.
Ու յամառ բարձր՝ Աստուծոյ զայն անհաճոյ կ'ընծայէր:

— «Մ'արթա, Մ'արթա, ըսաւ Յիսուս, թո՛ղ այդ գործդ, ի՞նչ կ'արծէ ան.
Կուգայ Մարիամ. իսկ քեզի՞ զալ եւ ի՛նձ լըսել է արժան»:
Պատասխանեց, սակայն, Մարթա, «Ձեռո՛ւմ գործել կ'ուզեմ ես.
Մեր տունն է մեծ շատ, եւ մընալ ծոյլ՝ չի գար բնաւ իմ սիրտէս»:

Տեսնելով թէ անիրաւ էր ան, ինք ըսաւ վերստին.
«Մարիամի ընտրած բաժինը լաւագոյնն է բաժին».
Ու մինչդեռ ցած ձայնով, նըսած, փոքրիկ փոքր կ'արտասուէր,
Յիսուս, դըրած իր ձեռքն անոր աղուոր զըլխուն ոսկեհեր,

— «Ոչ ոք կըրնայ այդ լաւագոյն մասն ապշուպել ա՛յն անձէն,
Որ կը փընտէր գիտ, եւ կ'ուզէ առնել խօսքի ի՛մ գանձէն»:
Ու, մըսալիս, Մարիամ, իր սիրտն յոյզերով գողցըր սարսուռն,
Աչքն Յիսուսի ուղղած, կ'ըմպէ կեանքը անոր խօսքերուն: